

РЕШЕНИЕ

№ 26740

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5942** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 45в, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на И. А., гражданин на Република Т., ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез адв. Т. Л., срещу Решение № РПЗТ-23 от 28.04.2026 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/, с което на основание чл. 45в, ал. 1, във вр. с чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.
Релевират се доводи за незаконосъобразност на решението, като постановено в нарушение на чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Твърди се, че в диспозитива на решението срокът на мярката е определен алтернативно „до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила“. Тази втора алтернатива е в пряко противоречие с императивната норма на чл. 45г, ал. 1 от ЗУБ, която предвижда, че настаняването продължава единствено до отпадане на съответното основание по чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ. По този начин административният орган е разширил неправомерно срока на действие на мярката, което е в разрез и с трайната съдебна практика. Според жалбоподателя в оспореното решение липсват каквито и да било мотиви защо не може да бъде приложена по-леката мярка по чл. 45а от ЗУБ - задължително периодично явяване пред длъжностно лице. Органът не е извършил преценка за нейната ефективност, с което е нарушил изискването на чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ. За необоснован се счита и изводът за наличие на „опасност от укриване“, който се базира единствено на опита на оспорвания да напусне страната и последващата му молба за закрила. Не са взети предвид фактът, че същият е влязъл в страната законно, както и липсата на каквито и да било данни за

предишни опити за укриване или неспазване на административни разпореждания. На последно място, не е извършена реална индивидуална преценка за уязвимост съгласно чл. 45в, ал. 2 от ЗУБ. Органът се е ограничил с формална констатация, че се касае за пълнолетно лице, без да изследва неговото здравословно и психологическо състояние. По тези съображения се иска отмяна на административния акт, а при условията на евентуалност, в случай че са налице основания за прилагане на мярката, да бъде отменено Решението в частта, с която срокът на настаняване е определен „до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила“.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк. Х., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не изпраща прокурор за участие в производството по делото. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо вх. № КП-04-2481 от 27.04.2026 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР /л. 29-30/ до председателя ДАБ при МС е предоставена информация, че на 25.04.2026 г. , в 07:45 часа, ГП „К.-Н. Вода“ на българските гранични власти са предадени две лица турски граждани, един от които е и жалбоподателя – И. А.. При задържането им чужденците са заявили, че са избягали от затвор в Т.. Вземайки предвид обстоятелството, че освен наличието на опасността от укриване на лицата, същите са направили опит за преминаване на държавната граница без необходимото разрешение и документи, което деяние съдебните инстанции в Република България квалифицират като несъобразяване не само с установения държавен и обществен ред и норми, но и наличие на предпоставки за нарушение на реда в Европейския съюз. Предложено е да се разпреди настаняване на турския гражданин в Център от затворен тип към ДАБ при МС до приключване на производството му по ЗУБ.

Със Заповед с рег. № 4417 ПАМ - 72/ 25.04.2026 г. на Началника на ГПУ – Генерал Т. по отношение на И. А., [дата на раждане] в Т., гражданин на Р Т., без документи за самоличност, е наложена ПАМ – „връщане до страната на произход – Република Т..

Със Заповед с рег. № 4417 ПАМ - 73/ 25.04.2026 г. на Началника на ГПУ – Генерал Т. по отношение на И. А., [дата на раждане] в Т., гражданин на Р Т., без документи за самоличност, е наложена ПАМ – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на мярката „Връщане“.

С молба, подадена на 27.04.2026 г. /л. 52/ е поискана международна закрила от страна на И. А., гражданин на Република Т., ЛНЧ [ЕГН].

С докладна записка (л.28) от 28.04.2026 г. директорът на дирекция "Качество на процедурата за международна закрила" е отправил предложение до Председателя на ДАБ при МС чуждият гражданин И. А. да бъде настанен в помещение от затворен тип поради опасност чужденецът да се укрие. Уточнено е, че предложението е направено на основание чл. 45в, във връзка с чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. От фактическа страна опасността от укриване е мотивирана с фактите за незаконно влизане в страната и с обстоятелството, че целта на молбата за международна закрила е единствено осуетяване на процеса по изпълнение на приложената спрямо И. А. ПАМ.

Като се е позовал на установените факти председателят на ДАБ - МС е издал оспореното в настоящото производство решение, с което на основание чл. 45в, ал. 1, във вр. с чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в помещение от затворен тип до отпадане на основанията или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

В мотивите на оспореното решение е посочено, че след анализ на информацията за лицето и цялостното му поведение са налице основания да се счита, че има опасност чуждият гражданин да се укрие. И. А. не е подал молба за международна закрила с влизането си в България, а след налагането му на ПАМ – връщане в страната на произход. Също така е посочено, че чужденецът е влязъл незаконно в страната, а подаването на молбата му за международна закрила е само с цел осуетяване на процеса по изпълнение на наложената му ПАМ.

В мотивите на решението е посочено още, че жалбоподателят е пълнолетно лице и не принадлежи към уязвима група по смисъла на § 1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Предвид, че чужденецът не е заявил наличие на семейни връзки на територията на Република България, е обоснован и извод, че в случая принципът за запазване на целостта на семейството е неприложим.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна. Съгласно приложимата норма на чл. 45а ЗУБ за своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила, председателят на Държавната агенция за бежанците или оправомощено от него длъжностно лице може да разпорежи задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията. В чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ е предвидено, че когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най - кратък срок в център от затворен тип, при наличие на някоя от изрично посочените в т. 1 – т. 4 предпоставки, включително за установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата за международна закрила, когато това не може да се извърши по друг начин и има опасност чужденецът да се укрие. Настаняването се извършва с решение на председателя на ДАБ, след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група (чл. 45в, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ).

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 45в, ал. 1 ЗУБ, и изпълнява изискванията за форма и съдържание (чл. 45в, ал. 3 ЗУБ).

Административният орган – председателят на ДАБ правилно е преценил наличие на материалноправните предпоставки, установени с чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. За да се пристъпи към прилагане на мярката по чл. 45б от ЗУБ за временно настаняване в център от затворен тип, трябва да е изпълнено изискването по ал. 1 на същата разпоредба - да не може да бъде приложена ефективно мярката по чл. 45а от същия закон. Според мотивите на решението не може да бъде приложена мярката по чл. 45а ЗУБ, който извод е обоснован с това, че чужденецът е влязъл незаконно в страната. На лицето е наложена принудителна административна мярка "Връщане в страната на произход"; лицето е подало молба за международна закрила едва след като срещу него е издадена ПАМ, а не при първоначалното си влизане в страната. Поради това органът правилно е приел, че е налице опасност лицето да се укрие, за да възпрепятства изпълнението на заповедта.

Съгласно параграф 1 от ДР на ЗУБ, в т. 15, законодателят е определил понятието "сериозна опасност от укриване", като неизчерпателно е посочил конкретни ситуации и данни, които могат да бъдат взети предвид при тази преценка, а именно когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че чужденецът ще се опита да се укрие. Такива данни може да са налице, когато чужденецът: не може да бъде намерен на разрешения му адрес, напуснал е без разрешение определената му зона или център за настаняване, не се е явил без

уважителна причина пред длъжностно лице от Държавната агенция за бежанците в изпълнение на приложена мярка по чл. 45а, нарушил е забраната за влизане в граничната зона, направил е опит да напусне или е напуснал страната, както и други данни. В приложимата норма - в чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, се изисква да съществува само "опасност от укриване", без да се преценява степента на опасността. От данните по делото се установява посоченото основание – лицето е влязло незаконно в страна не през определените за това места и без разрешение от надлежните органи. Поради това обосновано е приетото в обжалваното решение, че съществува опасност жалбоподателят да се укрие, от което и извод, че към дата на издаване на обжалваното решение, съществуват обстоятелства, относими към основанието по чл. 45б, ал. 1, т. 2.

При тези факти и с оглед обстоятелството, че лицето не принадлежи към уязвима група по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ и не е заявило наличие на семейни връзки на територията на Република България, е правилен изводът на административния орган, че има сериозни основания да се предполага, че чужденецът е подал молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на приложена спрямо него принудителни административни мерки. Предвид демонстрираното желание на лицето да остане в България, правилно административният орган е приел, че е налице опасност от укриване.

По изложените доводи настоящият състав приема, че оспореното решение по същество е законосъобразен административен акт.

По отношение на втората част от разпоредителната част на решението, а именно относно алтернативно посочения срок – „до окончателно приключване на производството за предоставяне на международна закрила“, актът се явява незаконосъобразен, а възраженията в жалбата в тази насока - основателни.

Посоченият в обжалваното решение алтернативен срок за прилагане на мярката по чл. 45б, ал. 1, т. 3 ЗУБ не съответства на разпоредбите на чл. 45г, ал. 1 от ЗУБ и чл. 9, § 1 от Директива 2013/33/ЕС от 26.06.2013 г. за определяне на стандарти относно приемане на кандидати за международна закрила. Поради това жалбата е частично основателна досежно частта на решението, касаеща продължителността на настаняването за период извън производството по закрила пред административния орган. Това е така, тъй като изрично с нормата на чл. 45б, ал. 1 се препраща към целите по чл. 45а, а именно своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсец такава закрила. След приключване на административното производство тази цел ще бъде постигната, поради което продължаването на срока на настаняване след този момент се явява в противоречие с материалния закон. В този смисъл е и практиката на АССГ - решение по адм. д. № 4100/2025 г., Решение по адм. д. № 6138/2025 г., Решение по адм. дело № 3527/2017 г. на АССГ, Решение по адм. дело №3524/2017 г. на АССГ, решение по адм. д. № 10515 от 2025 г. на АССГ, решение по адм. дело № 5960 от 2025 г. на АССГ. Ето защо в тази част решението подлежи на отмяна поради незаконосъобразност.

Воден от горното и на основание изложеното и чл. 172, ал. 2 от АПК, вр. чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ, Административен съд – София град, III отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № РПЗТ-23 от 28.04.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, В ЧАСТТА МУ, с която на основание чл. 45в, ал. 1, във вр. с чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, И. А., гражданин на Република Т., ЛНЧ [ЕГН], е настанен в помещение от затворен тип до приключване на производството по предоставяне на международна закрила.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А., гражданин на Република Т., ЛНЧ [ЕГН], против решение № РПЗТ-23 от 28.04.2026 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: